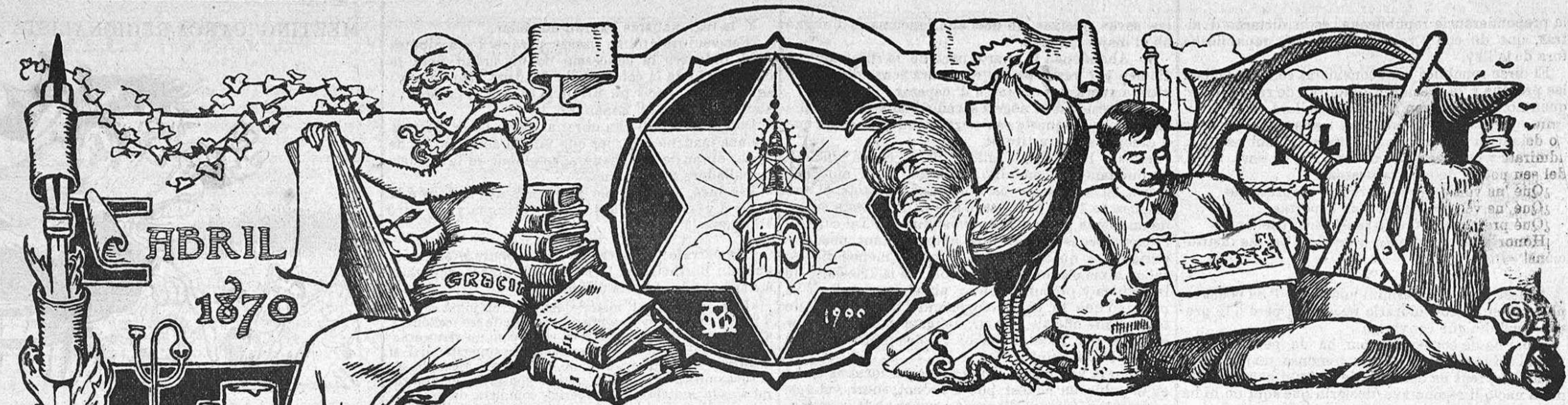

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA SENMANA DE DIJOURS Á DIJOURS

ELS restos del partit liberal monàrquich han abocat el cove de las sevas diferencias en el safreig del Congrès. La roba era bruta, y á pesar de fer molt gasto de sabó en una serie de discursos eloqüents, bruta s' ha quedat.

Lo mes curiós es que 'ls de la banda de 'n Montero y 'ls de la banda de 'n Moret, tots á competència, se las apostan á qui será mes democrata. Pero sols de boquilla, per quant una vegada entran en explicacions resulta qu' en punt á democracia legitima y sense mesclas, lo mes calent es 'l ayguera.

En Canalejas s' ha vist obligat á recullir molts de las afirmacions radicals que feu, quan se declaró disident de 'n Sagasta. Ell per aixó diu que no es veritat, que pensa avuy lo que havia pensat sempre y sosté lo que sempre havia sostingut; pero á pesar de aquest prurit de conseqüencia, de un' hora lluny se veu que no trepitja terra ferma: las circunstancias l' han colocat una vegada mes sobre la corda fluixa y no té mes remey que fer tota mena d' equilibris.

En Moret per la seva part s' alaba de ser 'l únic hereu de 'n Sagasta, havent recullit ab son últim alé 'l seu últim pensament polítich. No diu que vaji tallarli 'l tupé conservantlo com un recort; pero demostra possehirlo, quan se declara partidari del programa del mes de mars, aquell programa confeccionat per en Canalejas, y qual incumpliment per part de 'n Moret va motivar que aquell senyor se dongués de baixa en el ministeri.

Y embolica que fa fort. En aixó passan el temps els dos partits en que ha quedat fraccionada l' agrupació liberal dinástica; dos partits sense solucions clares y sinceras, dos partits sense més aspiracions ni altre rumbo manifest que 'l pressupost. Pero per ara y molt temps l' un destorbará al altre per arribarhi, y aixó més tindrem que agrahirlos els que tenim la convicció plena de que per Espanya no hi ha salvació possible fora de las solucions republicanas.

La situació parlamentaria está en vías de adquirir condicions de suma gravetat.

La minoria republicana, fidel á sos propòsits de discutir detingudament els pressupostos y d' exigir el cumpliment de todas las prescripcions reglamentarias, ha acabat ab la paciència del govern y ab la calma de 'n Romero Robledo. El recurs de celebrar sessions dobles no ha sigut prou eficaç pera cansar als nostres dignes representants. L' idea de convertir en permanent la sessió ha sigut desetxada per falta de confiança en la formalitat dels diputats de la majoria.

Era precis buscar una manera qualsevol de sortir de apuros, y s' ha adoptat la pitjor, la més escandalosa, la més anticonstitucional, la més absurda. Se tracta de un escamoteig brutal, consistent en fer votar una proposició en virtut de la qual s' autorisa al govern pera plantejar els pressupostos desde primer d' any nou, encare que no siguin aprobats, sens perjudici de que la discussió dels mateixos vaja seguint, tot el temps que siga necessari.

Aquest intent patrocinat per en Romero Robledo es un atach brutal á las prerrogativas del Parlament, soberá absolut en materia de fixar els gastos y 'ls ingressos del Estat. Y encare que la majoria s' atreixi á sancionarlo, las minorias s' han de considerar atropelladas en els seus drets, quedant autorizadas pera pendre las resolucions més extremas.

Al escriure las presents ratillas comensa á iniciar-se 'l conflicte, quals conseqüencias, per lo graves, son avuy incalculables.

Que 'l poble s' prepari per lo que puga succehir.
PEP BULLANGA

Un camálích

ER més que busqui y que regiri en el gran pilot dels fracassats, no trobará la Monarquia un ministre de la Governació més digne d' ella, que 'l senyor García Alix.

Ho dihém ab tota sinceritat: á lo menos á nosaltres ens agrada molt, com ens agradan

els homes tots de una pessa, que diuhen lo que pen-

san, que fan lo que diuhen, y que quan jugan ensenyen las cartas.

Comprenem que l' hajan llogat y qu' estiguin molt contents dels seus serveys. De ministres com ell tan clars y tan resolts no se 'n donan gayres. En Maura, ab tota la seva eloqüencia y ab tota la seva mónita jesuítica, no val un pito comparat ab en García Alix. Aquí perque las oligarquias imperants puguin entregarse á l' orgia ab tota tranquilitat, se necessita un home de la por, fort, robust y decidit, que garrot en má monti la guardia á la porta del establiment. Y per desempenyar aquest lluhit paper, ningú com en García Alix.

Per aixó precisament varen confiarli, junt ab la

cartera 'l garrot, y s' ha de confessar que ho fa tant bé, que ni 'l empleo que desempenya pot suprimirse ja, puig s' ha fet de tot punt indispensable, ni fora possible tampoch reemplaçar-lo per cap més home, ja que no se 'n trobaria un altre que s' atrevís á mullarli l' orela ab escupina.

No hi donguin més voltas: en García Alix es el camálích providencial de las instituciones.

El seu nomenbrament reconegué per causa la necessitat imperiosa de deturar l' empena del partit republicá. Era de mal veure y causava un' alarma plenament justificada que 'l partit republicá s' unís, se concertés y entusiasmats se llansés á la lluyta electoral, alcansant senyaladas victorias en una bona part de las principals poblacions d' Espanya.

Calia posar un aturador á n' aquest desbordament promogut pels tiquis-miquis legals de 'n Silvela y en Maura, y s' acudí al únic home que á falta de talent té gran brahó y no coneix escrúpuls de cap mena.

—Vosté evitará—varen dirli—qu' en las próximas eleccions municipals guanyin els republicans?

—¡Por de contado!—va respondre fent el molinet ab el bastó—dónguinlos desd' ara per reventats. Y en efecte, va fer tot lo que s' podia ab la lley y fora de la lley, per marejarlos, cansarlos y aturdirlos. Se 'ls privava de reunir-se y quan se 'ls consentia era pera suspendre en sech las sevas reunions, ab l' idea d' exasperarlos, treure'ls de test y rompre'ls l' ánima, dat cas que reespiguessin. No se 'ls permetia parlar ni escriure, sense denunciarnos á n' els tribunals. Y sobre tots els ciutadans que més ó menos directament dependessin del govern ó del govern necessitessin alguna cosa, s' exercia la més bestial de las coaccions perque quan vingué el cas votessin contra 'ls republicans.

A Madrid se va deixar al partit republicá senso intervenció electoral, llansantlo al retraiment, y si no va ferse igual en el resto d' Espanya, es perque de García Alix no més n' hi ha un y no pot ser per tot arreu... ¡Ah que n' podrían viure de tranquils els que tant temen, si tinguessin un home de la por com ell, en cada ciutat, en cada vila, en cada poble!

Y s' doná la batalla... y en García Alix la guanyá. Perque fora de las capitals més populosas y de las poblacions més ilustradas qu' eligiren regidors republicans, fora de l' Espanya viva desafecta al régimen actual, en lo restant de la Península, allá about els ciutadans dormen, vensuts per la peresa y per l' inercia ó rendits á la tiranía ministerial, la monarquia sortí victoriosa. L' Espanya monárquica es aquesta: l' ensopida, la que s' está morint.

Y per aixó en García Alix, un cop reunidas las Corts, ha pogut aisar el gallo, tirantho tot de revés.

Las sevas bravuconadas son ja proverbials. Cert que quan parla, molts vegadas fugen del saló per no sentirlo fins els mateixos diputats de la majoria. Tal es el trist destí dels homes de la por: els mateixos que utiliean els seus serveys se desdenyen de alternarhi, y quan se 'n van de la muy els hi giran las espatillas.

Pero ell no s' amilana, ni s' ofén per tan poca cosa.

Compren que te confiada una missió santa y salvadora, y está desquitat á cumplirla pesi á qui pesi y costi lo que costi.

Pochs días enrera, quan el senador regionalista Sr. Bertrán de Amat, fent gala de aquell esperit de imparcialitat y de justícia que tan distingeix als perdigots, demanava que s' posés coto á la propaganda republicana, el Sr. García Alix, va pendre cartas en el joch, dihent «que si fos necessari arribar fins á las lleys d' excepció pera defensar al régimen actual y combatre als seus enemichs, lo qu' es ell no retrocediria.»

¡Bravíssim!

Es á dir, quan se consideri que las lleys actuals, ni torturantlas, ni violentantlas, bastin pera contenir

El morrió de Don Práxedes

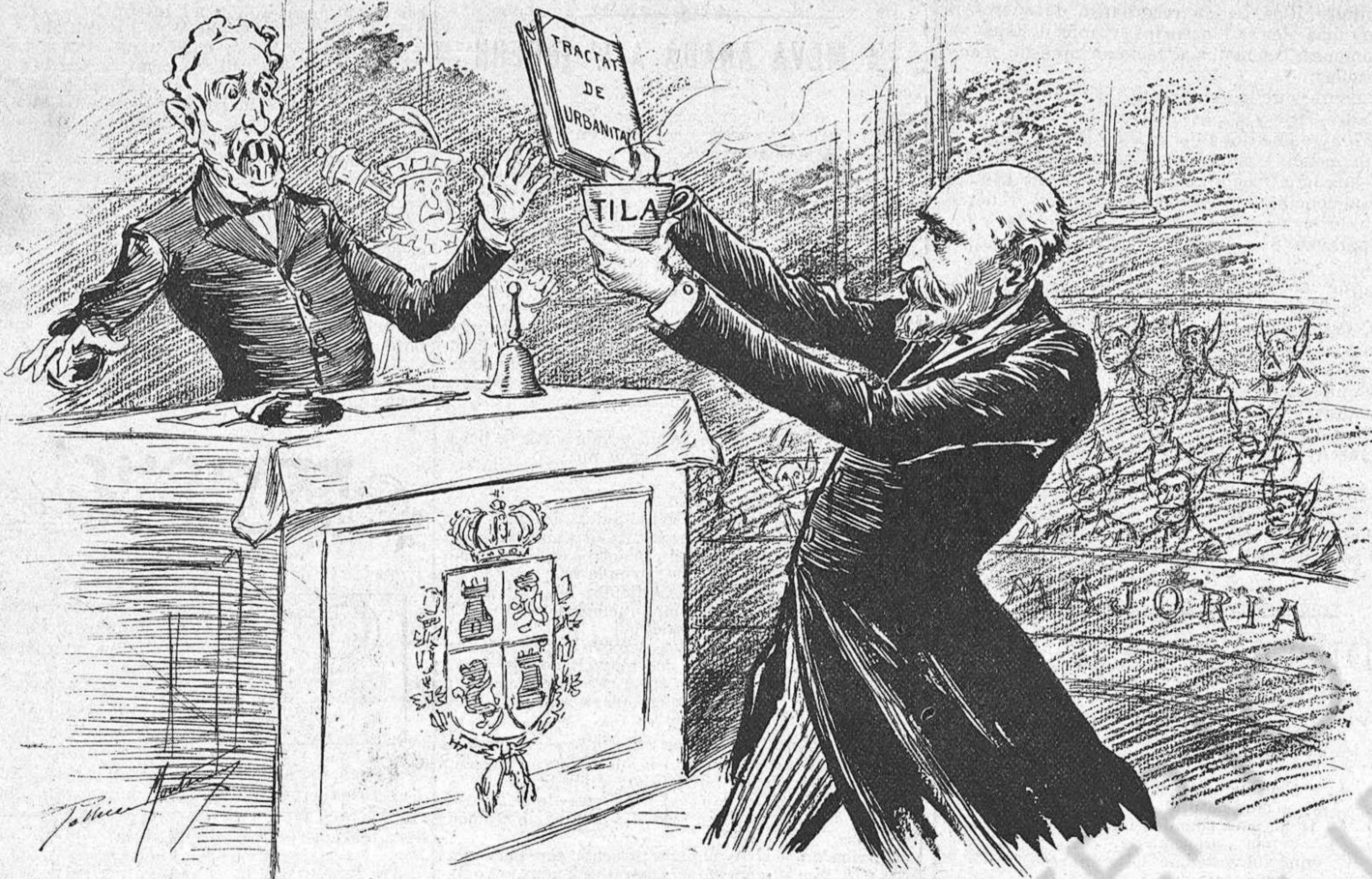
Tots ells se 'l volen quedar, pero á forsa de burxarlo,

ja será molt si al final no acaban per reventarlo.

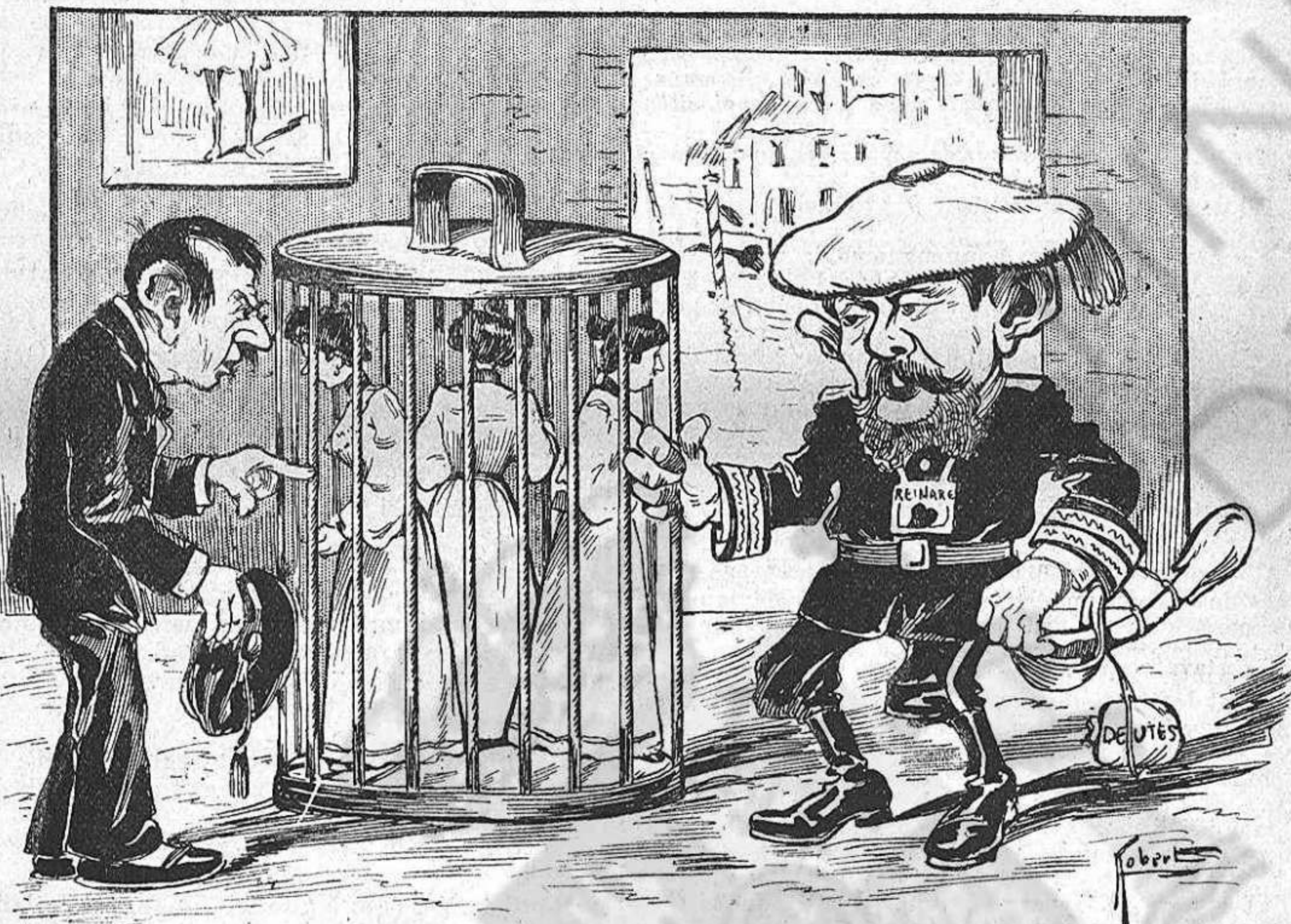

Al Congrés

EN SALMERÓN: -Tingui, senyor Romero; dongui aixó als indocumentats de la majoria, que cregui que 'ls hi fa molta falta.

A casa de don Carlos

-¡Bol! ¿Ha engabiado las tres fillas que li quedan?
-¡Y donchs! No vull que 'm fugin com las altras.

ELS DE LA PUDÓ

-¿Sabs que ab lo que va de temporada 'ls guanyém ben descansats?

Lo que li passa ab las sevas fillas al rey de las húngaras, es en certa manera 'l pago de un deute que tenia contret ab els espanyols.
Durant la guerra civil va horripilar á Espanya ab las sevas tropelias. Just es, que ab els incidents de la guerra doméstica 's dediçú avuy á ferlos riure.
El trágich sanguinolent, estava escrit que cap á sas vellesas havia de dedicarse al género hufo.

L' Iglesia filipina ha fet sants als mártire Rizal,

Burgos, Gómez y Zamora, fusellats per ordre del general cristiá.
Aixó escandalisarà als nostres catòlichs... Y no obstant ells més que ningú han de respectar las decisions de aquella Iglesia, que te sobre la romana una ventatja: la de ser avants que tot y per damunt de tot patriótica.

La Perdú, dedica al difunt bizcaitarra Arana, mort fa pochos dias el següent recort:
«A nosaltres, els catalans, ens anomenava també maketos, com á tots els del resto d' Espanya, y el nostre moviment nacionalista catalá li era indiferent.»

A n' aixó conduheix el particularisme.
A ser exclusivista fins á l' imbecilitat.

Els industrials gallegos están molt disgustats á consecuencia del augment de drets de Aduana sobre las conservas alimenticias, imposat pel govern francés.

De aquesta feta temen que no podrán enviar ni una lata de sardinas á n' aquell mercat.
De manera que per posar las cosas en son degut lloch, será menester acudir á las repressalias. Y lo primer que s' hauria de fer sería imposar uns bons drets de introducció als frares y monjas expuleats de aquell país, y que fins ara han entrat lliurement.
Ja que 'ls francesos no volen las nostras conservas saladas, no volguém nosaltres las sevas conservas místicas, y á veure qui desdeix primer.

En Montero Ríos ha fet una visita á Palacio. Sens dupte hi ha anat á pendre vistas, ó á veure si 's fa seu el duro, que, com tothom sab, se l' estima més per la cara que per la creu.

Y aixis veurá tothom qu' es molt cert alló que deya de que arribaria fins á las fronteras de la República.

¡Farsant!

La filla del rey de las húngaras al fugir ab un cotxero ha sigut molt previsor.

Aixís ningú podrà dir que lo que ha fet no pugui anar ni ab rodas.

Y si algún día ha de refugiarse al hospital, te la plena seguretat de que hi podrà anar en cotxe.

Els pobres repatriats se cansan de reclamar lo que se 'ls deu, y fins ara ho reclaman en va. El govern respón sempre lo mateix: que no té quartos.

No té quartos y acaba de fer votar un crèdit de 144,408 pessetas, perque un dels nostres barcos més insignificants, el Río de la Plata, puga assistir en representació d' Espanya, á la inauguració de la Exposició Universal de Sant Lluís de California.

Vintinou mil duros perque un barco carquinyoli pugui anar á fer un paper ridícul, en el país mateix que va tirarnos á pico las esquadras de cartró.

Per acabar de arrodonir la festa podría disposarse en aquest barco una instalació de repatriats esquilts y cadavérichs, ab un rétol que dignés:

«Lo que li ha quedat á Espanya després de las guerras colonials.—Tribut de agrahiment, á la seva vencedora.»

Y ab consignar en el catàlech que 'ls repatriats espanyols viuen sense menjar, y que per aixó no cobran lo que se 'ls deu, fora aqueixa expedició, el clou del certamen universal de Sant Lluís.

Tot just constituída la colla de 'n Montero Ríos, el primer acte que ha realiat ha sigut anarse'n al restaurant de Lardhy, á donar compte de un succulent banquet.

Ab lo qual no 's pot negar que han donat un pas decisiu en el logro de las sevas pretensions.

Ja 'ls poden cridar al poder.

Acaban de demostrar que tenen las dents en bon estat.

A causa de l' actitut presa pels diputats republicans, en el Congrés se celebran dos sessions diarias, l' una al matí, l' altra á la tarde.

Y 'ls diputats de la majoria están trinant, perque se 'ls obliga á llevarse d' hora, tot lo més á las vuit pera ser al Congrés avants de las nou.

Ab lo qual els nostres sempre podrán envanirse de haverlos'hi tret la son de las orellas.

PLAN Y

El taberné aclareix sense conciencia el ví que compra, y ven faltat de grau; aclareix el vaquer, per fer negoci, la llet valentse de sas malas arts; aclareixen las lleys y altres assumptos fent us del seu talent els advocats; s' aclareix fins el cel somrihent alegre després de la tempesta qu' ha passat... ¡L' únich qu' es mes difícil d' aclarirse es ¡ay! aquell honor municipal!

P. A. MORENO

Á LO INSERTAT EN EL ULTIM NÚMERO

- XARADA.—Vi-la-fran-ca.
- ANAGRAMA.—Caizal—Calaix.
- TRENCA-CLOSCAS.—Alma y vida—Pérez Galdós.
- ROMBO.—
C
CAP
CANOA
CANDELA
POETA
ALA
A
- GEROGLÍFICH.—Com mes buscas mes rumias.
Han endevinat totas ó part de las solucions del núme-

ro anterior els caballers: S. Solana, Un qu' estima una granaira y Dos espatlla carrers.

ENDEVINALLAS

XARADA-SONET

Per qué vaig renyí ab tú, la Quart-segona 'm preguntá, (y el dirho 'm dos-primerá); va ser perque 'm van dir que una hu-darrera tenías tú per dot, allá á Argentona.

Y al enterarm' ben bé certa persona que tot lo que 'm van dir res vritat era, vaig pensar entre mí: «de cap manera sent tant lletja com es, la vull per dona.»

Parlo aixís, perque hu-dos-tercera-quarta vas dir que 'm 'vías dat... ¡ja ets repetida-dos! penso el per qué ho dius... perque una carta t' escriguí: que ta hu-dos, ja revellida y plena de prima-hu, semblava, Marta, una tercera-quart, sens dir mentida.

J. MORET DE GRACIA

MUDANSA

El contractista Marsal explotador de cap d' ala vá llogá al noy del Escala per ferli escurá un total. Aixó n' es molt clerical, li escau politiquejar arreuvent vá á confessar y á professó perque així ningú trobi res que di del curt tot que sol donar.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

ANITA DE PEDRALET
LORCA

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el títol d' una sarsuela castellana.

E. QUERALT

ROMBO

Primera ratlla vertical y horizontal.—Segona: Part del cos.—Tercera: Part del cos.—Quarta: Flor.—Quinta: Als teatros.—Sexta: Nom de dona.—Séptima: Vecal.

PERE DEL PRAT

GEROGLÍFICH

• •
+
AMERICANA
I
+
S
I I

QUIMET PUJOL

Caballers: Jaume Llach de V., Toni Baduá, M. M. T., Miquel Planas, F. Joanet, Gyrbs, Victoriá, J. Carreras Areny. Un pantomimero. Joan Dormuá, S. Solana, Gifré, Joseph Ayats, Joan Olivé Balsells, Un liure pensador, Bautista Tarrida, Un Tarrassench y Pe-Pi-Tu: No.

Caballers: Joan Catau, A. Cararach y C. Alborni: Sif.

Caballer: Sipayo: No, payo.—C. Cunill de Bosch: Déixis de Tardors, home. ¿No veu qu' ara ja ni se 'n parla?—Eduardo Xucá: Els trenca clocscas están millor que las Amorosas. Aixó no vol dir que estiguin del tot bé.—A. A. Sarlat: No 'm parli del hivern... ¡ditxosos panallóns!—Francisco Llenas: Molt bé y disposi.—Arpócrates: Aixó que vosté diu, y molt més.—J. Clerch: Gracias per las notas que potser un día 'ns serveixin.—Frederich Marsal: La dels estúpits es la que va millor. La guardém.—Albertet de Vilafranca: No es del tot descabellada.—P. V.: En altra ocasió mirarém de complaure'l.—J. Costa Pomés: Queda nostre.—Antoni Cantalops: Aixó depén de molts obstacles que no tenen remey.—Fidel Grifol: Lo mateix li dihem.—Solé: El di-buix es original, pero no vá.—Joseph Batista: ¿Joseph Batista, Joseph Batista?... Me sembla que 'l tinch present d' haverli donat carabassa alguna vegada... ¡Quinas cosas fa fe 'l despit!—Córcholis: No 'ns ha convenut.—Manel Cardús: Aixó no son versos; aixó son raves fre-gits.—P. Fort: Aixó es lo que dihem: Fort, massa poch, perque fa versos tant dolents.—Pau Ribas: No 'ns hi comprometém. La seva poesia faria tornar ximplés als lectors.—Vicens Llopis: Els cantars no tenen gens de sombra.—Un farré tot sol, J. A., J. Ll., A prenent Republica, J. M. G., La Joventut Republicana y J. C.: No podém insertar las cartas rebudas, per varios motius.

¡Atenció!

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1904

SORTIRÁ DINTRE DE POCOS DIAS

En el número próxim fixarém la fetxa de la seva aparició.

¡Aviat, aviat sortirá!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª